

[Anker Jørgensen.]

til afgørelse netop af specielle krav. Det er klart, at fællesudvalget for at skulle være effektivt også må have en afgørende instans, og derfor skal fællesudvalget kunne etablere sig med en opmand.

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale den højtærede arbejdsministers forslag, og jeg vil gerne gøre det ud fra 3 begrundelser.

For det første fordi der i forvejen ligger, hvad jeg vil kalde et mønster, nemlig tjenestemandsløven, som jo er godkendt af det høje ting, og dette mønster gør, at dette fællesudvalg i sin vurdering af, hvad der må være ret og rimeligt, ikke står på bar bund.

For det andet er dette mønster, som jeg vil kalde det, et mønster, som altså indeholder de 49 plus de 9 portioner, og dette har et sådant omfang, at meget store lønmodtagergrupper ikke vil kunne forstå, at man fra lovgivningsmagts side accepterer en strejke på dette område, specielt ikke når det er et livsvigtigt område. Jeg tror også, man kan sige, at det, som vil indgå i disse fællesudvalgets overvejelser, vil blive et resultat, som tåler sammenligning med de resultater, arbejdere og funktionærer på det øvrige arbejdsmarked har fået.

For det tredje vil jeg gerne gøre opmærksom på, at en telefonstrejke naturligvis på en lang række livsvigtige områder vil have uheldige og samfundsskadelige følger. Det er ganske vist sagt, at man vil forsøge at tilrettelægge en strejke på en sådan måde, at den ikke får disse uheldige virkninger. Skulle forslaget ikke blive vedtaget, og skulle konflikt løbe, kan man naturligvis sætte sit håb til det, men det er vist rigtigt at sige, at det vil være meget svært for ikke at sige umuligt at skille begrebet livsvigtige funktioner i forbindelse med telefonen ud fra den øvrige normale daglige brug af dette forbindelsesmiddel mennesker imellem.

Af disse 3 grunde, og ikke mindst af den sidste grund, kan min gruppe gå ind for den højtærede arbejdsministers lovforslag.

Axel Kristensen: Det ærede medlem hr. Anker Jørgensen erklærede, at det område,

der er tale om her, telefonen, er et livsvigtigt område. Deri er jeg og mit parti enige, men dermed er vor stilling også givet. Jeg har nogle gange stået som ordfører for et lovforslag fra venstre-konservativ side om, at på livsvigtige områder kunne der ikke etableres strejker. Det forslag, der nu foreligger, ligner i en forbløffende grad dem, vi fremsatte, og som vi blev hånet for, idet man sagde, det var noget unødigt og unødvendigt.

Første gang der foreligger en sådan situation, fremsætter regeringen analogt forslag. Hvis man nu i stedet for at spille overlegen i en given situation, hvor der ikke var strid, havde accepteret vore synspunkter, havde man i dag været fri for i en akut situation at skulle lave en lov og konstruere noget op. Det havde været betydelig klogere og mere fremsynet at have fulgt vort forslag.

Vel, vi er altså tilhængere af, at man ikke kan strejke på livsvigtige områder, men når vi er det — det har jeg sagt mange gange — er det for at skabe den størst mulige frihed for parterne til at slutte forlig selv og lave bestemmelserne selv. Det kan de nemlig ikke, hvis vi kan få strejke på livsvigtige områder. Vi vil derfor i et udvalg gå sagligt ind for arbejdet med dette lovforslag, idet vi dog må udtale betydelig betænkelighed ved, at kun én mand i en given situation skal afgøre spørgsmålene. Vi mener altså, det er en voldgiftsdomstol, der skal nedsættes. Der skal afsiges en kendelse, og at overlade dette helt til en enkelt mand, hvor der ikke er angivet retningslinjer for, efter hvilke regler han skal gøre det, er betænkeligt. Han synes måske, at de skal have en uges mere ferie, og så kan han bestemme det. Vi kan ikke have sådanne tilstande. Derfor er det nødvendigt, at der også bliver et kommissorium, der siger, efter hvilke regler afgørelsen skal træffes.

Det, vi sagde i sin tid med vore forslag, var, at disse kendelser skulle bygge på de overenskomster, som var sluttet frit. Det vil igen sige, at vi i udvalget vil forhandle om at få et kommissorium, der sikrer, at den afgørelse, der bliver truffet, bliver i overensstemmelse med de lønninger, der er fastsat ved de frie overenskomster og ved de tjenestemandsaftaler, der er afsluttet, at man får de samme overenskomstsmæssige retigheder og samme øvrige goder, men selv-